

Arrest

nr. 58 832 van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit de stad Hrazdan in de provincie Kotayk. In 1994 sneuvelde uw vader in de oorlog in Nagorno-Karabach. In 2001 werd u voor de eerste keer opgeroepen door het Militair Commissariaat te Hrazdan om uw dienstplicht te vervullen. Tijdens de medische keuring werd vastgesteld dat u aan een ernstige oogafwijking leed waardoor u niet geschikt werd bevonden voor de militaire dienst. U werd vrijgesteld voor drie jaar. Daarna werd u nog enkele keren medisch gekeurd. Uw vrijstelling werd telkens verlengd voor een periode van drie jaar. Na de laatste medische keuring in juni 2009 werd u definitief vrijgesteld. In mei 2010 ontving u echter een oproepingsbrief van het Militair Commissariaat te Hrazdan. U vernam daar dat u gedurende drie maanden legerdienst moest doen. Er hadden recent

schermutselingen plaatsgevonden aan de grens met Azerbeidzjan en u zou daar ook ingezet worden. U vermoedde dat u ondanks uw vrijstelling toch werd opgeroepen, omdat er een tekort aan dienstplichtigen was. Door het feit dat u uw Armeens paspoort niet bij zich had en u ook aanvoerde dat u uw werk niet zomaar onmiddellijk kon opgeven, mocht u terug naar huis gaan op voorwaarde dat u zich opnieuw zou aanmelden zodra u al uw zaken in orde had gebracht. U wilde uw legerdienst niet doen, omdat u bang was om zoals uw vader te sneuvelen in de strijd. Daarom besloot u het land te verlaten. U werd gedurende enkele weken nog meerdere keren thuis opgebeld door leden van het Militair Commissariaat die u aanspoorden om zich aan te melden. Op 30 juni 2010 vertrok u vanuit Jerevan met het vliegtuig naar Rusland. Vandaaruit reisde u met de wagen verder naar België. U kwam in België aan op 5 juli 2010 en vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw militair boekje, uw geboorteakte, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, uw diploma's, uw getuigschrift van kok, uw werkboekjes, en de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest door de autoriteiten omwille van uw weigering om uw militaire dienstplicht te vervullen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid behoort van een nationale staat om haar dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor militaire dienst. Een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van deze regeling waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U verklaarde dat u uw dienstplicht niet wilde vervullen, omdat u bang was voor de strijd. Uw vader was immers gesneuveld in de strijd en u vreesde dat u hetzelfde zou overkomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 8). Er moet echter worden opgemerkt dat deze reden geen verband houdt met de criteria vermeld in de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen is ook nergens gebleken dat u ernstige, onoverkomelijke bezwaren hebt tegen de vervulling van de militaire dienstplicht op zich. U stelde namelijk uitdrukkelijk dat u bij uw eerste oproeping in 2001 geen enkel bezwaar had tegen het vervullen van uw dienstplicht, maar dat u bij uw oproeping in mei 2010 bang was om ingezet te worden bij een gewapende militaire actie gezien de onstabiele situatie aan de grens met Azerbeidzjan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 10).

Bovendien slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u ondanks uw vrijstelling om medische redenen toch opgeroepen werd door het Militair Commissariaat te Hrazdan om alsnog uw dienstplicht te vervullen. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijsstuk voorleggen met betrekking tot deze oproeping. U stelde weliswaar een oproepingsbrief ontvangen te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 6-7), maar u kon dit document niet voorleggen. Daarnaast legde u nog incoherente verklaringen af met betrekking tot de wijze waarop u deze brief ontvangen hebt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat een dergelijke oproepingsbrief normaal gebracht wordt door leden van het Militair Commissariaat, maar dat u niet wist hoe ze u deze brief bezorgd hadden. Toen u daarop gevraagd werd of u dit dan niet aan uw moeder gevraagd had, wijzigde u opeens uw verklaringen en beweerde u dat uw moeder u gezegd had dat de oproepingsbrief gebracht werd door leden van het Militair Commissariaat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 7). Behalve dat u de oproepingsbrief op een vrijdag ontvangen hebt en dat u zich de volgende maandag moest gaan aanmelden, kon u ook geen precieze data opgeven, enkel dat het in de maand mei was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 6). Dergelijke incoherente en vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het door u voorgelegd militair boekje bevestigt slechts dat u op 6 juni 2009 om medische redenen ongeschikt werd bevonden om uw dienstplicht te vervullen en kan uw verklaringen bijgevolg niet staven.

Verder hebt u geen enkele poging ondernomen om zich te informeren over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw problemen of uw situatie in uw land van herkomst. Zo wist u niet of u door de autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld voor ontduiking van uw dienstplicht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 10). U verklaarde weliswaar dat personen van het Militair Commissariaat na uw vertrek uit uw land nog naar u hebben gevraagd. U kon echter niet zeggen of men hiervoor persoonlijk langsgekomen is bij uw moeder, dan wel of het telefonisch gebeurde, of via een document. U wist ook niet hoeveel keer deze personen naar u gevraagd hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 3). Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen. Te meer daar u in België via de telefoon nog contact hebt gehad met uw moeder in Armenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 3). U beweerde uw moeder niet om meer informatie gevraagd te hebben omdat u het niet nodig vond om meer te weten te komen aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 3, 10). Voorts wist u weliswaar dat er op dienstweigering gevangenisstraf

staat, maar u kon niet zeggen hoelang die gevangenisstraf is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 10). U hebt ook geen enkele poging ondernomen om zich te informeren over eventuele mogelijkheden om uw oproeping door het Militair Commissariaat aan te vechten. U verklaarde toch dat u niet op grond van een officieel bevel van het Armeens leger werd opgeroepen, maar dat het om een intern bevel ging van het plaatselijk Militair Commissariaat te Hrazdan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 8-10). Uw uitleg dat u niet wist tot welke instantie of organisatie u zich hiervoor kon wenden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 8-9), is niet afdoende. Deze verklaringen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

De aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u blijkbaar onder uw eigen naam met het vliegtuig vanuit Jerevan naar Rusland vertrokken bent. U verklaarde weliswaar dat u een risico genomen hebt omdat u niet zeker wist of u toen al effectief gezocht werd door de autoriteiten, maar dat u toch zonder enig probleem de controle op de luchthaven kon passeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 4). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Dergelijk gedrag strookt immers niet met uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Tenslotte kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw verdere reisweg naar België. U verklaarde dat u met het vliegtuig in Rusland bent aangekomen. Vervolgens werd u opgehaald door een persoon die u naar zijn huis bracht. De volgende dag bent u met een wagen naar België vertrokken. U wist echter niet in welke luchthaven u aangekomen bent, noch waar ergens in Rusland u verbleven hebt. Behalve dat u onderweg ergens met een bootje het water bent overgestoken waarna u in Tsjechië aankwam, kon u in het geheel niet zeggen langs welke landen of plaatsen u met de wagen naar België gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 5-6). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig. Te meer daar de hele reis toch vier dagen geduurd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 5). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Bijgevolg kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw Armeens paspoort, toch uw belangrijkste identiteitsdocument, zomaar hebt achtergelaten bij de smokkelaar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/11/2010, p. 3, 5). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, de gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, uw diploma's, het getuigschrift van kok, en uw werkboekjes bevatten louter persoonsgegevens alsook gegevens betreffende uw studies en uw professionele bezigheden die hier niet in twijfel worden getrokken. De overlijdensakte bevestigt enkel dat uw vader gesneuveld is in de strijd, maar bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker gaat niet akkoord met de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gegeven argumentatie dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zou bestaan en evenmin een reëel risico zou voorhanden zijn op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ontwikkelt desbetreffend een aantal grieven.

2.1.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.3. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat een vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht - die hoofdzakelijk is ingegeven uit angst - te vervullen, geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling is wezenlijk en vindt steun in het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18 november 2010, p. 8). Daargelaten de vraag of verzoeker wel dienstplichtig is, geeft dienstweigering *in se* geen aanleiding tot vluchtelingenrechtelijke vrees. Een dienstweigeraar of deserteur is slechts vluchteling als hij (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174): vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Met de verklaring dat hij zijn dienstplicht niet wou vervullen omdat hij "bang was voor de strijd", maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vanwege één van de hierboven opgesomde criteria een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, noch dat hij tot zijn weigering gekomen is op basis van voormelde ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging of niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Op basis van het voorgaande is ook verzoekers bezwaar tegen het feit dat hij niettegenstaande hij omwille van gezondheidsredenen volledig ongeschikt werd bevonden en vrijgesteld werd van de vervulling van zijn dienstplicht, toch werd opgeroepen, onafdoende om als dienstweigeraar in vluchtelingenrechtelijke zin te worden aangemerkt. Verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vergelijking maakt tussen zijn standpunt in 2001 en 2010 vindt geen grondslag in de bestreden beslissing en is daarenboven niet relevant. Verzoekers standpunten van 2001 en 2010 werden in de bestreden beslissing niet vergeleken, doch enkel aangehaald ter staving van de vaststelling dat nergens uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij ernstige, onoverkomelijke bezwaren heeft tegen de vervulling van de militaire dienstplicht op zich.

2.1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde *in casu* evenzeer vast dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker opgegeven asielmotieven werd aangetast door een manifest gebrek aan relevante overtuigingsstukken en incoherente verklaringen met betrekking tot de wijze waarop verzoeker een oproepingsbrief zou ontvangen hebben. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat een dergelijke oproepingsbrief normaal gebracht wordt door leden van het Militair Commissariaat, maar dat hij niet wist hoe ze hem deze brief bezorgd hadden en later dat zijn moeder hem gezegd had dat de oproepingsbrief gebracht werd door leden van het Militair Commissariaat (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18 november 2010, p. 7). Behalve dat hij de oproepingsbrief op een vrijdag ontvangen had en dat hij zich de volgende maandag moest gaan aanmelden, kon verzoeker ook geen precieze data opgeven, enkel dat het in de maand mei was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18 november 2010, p. 6). Verzoeker heeft inderdaad bij het invullen van de vragenlijst, zoals dat werd opgetekend tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 juli 2010, verklaard dat hij in juni 2010 een convocatie had ontvangen van het Militair Commissariaat (stuk 9, vragenlijst, p. 2). Echter, tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wanneer verzoeker die oproepingsbrief ontvangen had. Verzoeker antwoordde toen in onmiskenbare bewoordingen: "*Het was in mei, ik weet niet welke dag*" (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18 november 2010, p. 6). De bewering van verzoeker dat het feitenrelaas aldus een fout bevat, vindt dan ook geen steun in het administratief dossier. Ook de argumentatie dat de brief op vrijdag 4 juni 2010 bij hem thuis werd gebracht met bevel zich aan te bieden op maandag 7 juni 2010 is ontoereikend. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat

de convocatie in juni 2010 aan hem bezorgd werd, toont overigens nogmaals aan dat verzoeker er niet in slaagt duidelijke en coherente verklaringen aangaande de oproepingsbrief in kwestie af te leggen, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnt. Het argument dat de oproepingsbrief naar zijn hoofdverblijfplaats werd gebracht, terwijl hij op zijn werk was, verklaart het bovenstaande evenmin. Niettegenstaande verzoeker thans ter staving van zijn verklaringen twee oproepingsbrieven neerlegt, stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.1.5. Ook verzoekers onwetendheid omtrent de actuele stand van zijn problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker niet wist of hij door de autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld voor ontduiking van zijn dienstplicht; hoeveel keer het Militair Commissariaat naar hem gevraagd heeft en of dit telefonisch ging of met een document of dat zij persoonlijk zijn langs geweest samen met de vaststelling dat verzoeker niet kon zeggen hoe lang de gevangenisstraf is die er op dienstweigering staat en zijn gebrekkige kennis aangaande de mogelijkheden om zijn oproeping aan te vechten, wijst op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker zelfs dat het geen zin heeft om meer te weten over zijn situatie, aangezien hij toch niet meer in Armenië verblijft (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18 november 2010, p. 3). De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, met name dat hij bij zijn moeder wel degelijk informeerde naar de actuele stand van zaken, dat ze hem nog steeds zoeken en dat hij maar een eenvoudige burger is, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Het feit dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift ook aangeeft dat hij wist dat er twee jaar gevangenisstraf op dienstweigering staat, verklaart zijn onwetendheid desbetreffend tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet. Het is daarenboven niet aannemelijk dat verzoeker wiens vertrek uit Armenië gestoeld is op een vrees voor vervolging omwille van dienstweigering niets ondernomen heeft teneinde te weten te komen wat hem tengevolge hiervan te wachten stond. Dat verzoeker al dan niet een eenvoudige burger is, staat hier niet aan in de weg.

2.1.6. Met betrekking tot de reisweg stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen hoofdzakelijk herhaalt, doch wel enige specificatie geeft van de landen die hij heeft aangedaan om in België te geraken. Met het louter herhalen van zijn verklaringen of een dergelijke specificatie *post factum* weerlegt hij de tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen niet, waardoor deze vaststellingen door de Raad worden beaamd en overgenomen.

2.1.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet nagegaan of er *in casu* sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker bij een terugkeer naar Armenië. In geval van een terugkeer is er voor verzoeker een reëel risico, aangezien hij daar binnen de kortste keren het slachtoffer zal worden van represailles, gelet op zijn weigering de dienstplicht te vervullen. Ook is de toestand in Armenië nog steeds niet gestabiliseerd ingevolge het conflict aan de grens van Armenië en Azerbeidzjan.

2.2.2. Het expliciete refoulementverbod van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 verbiedt verdragspartijen een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker werd niet erkend als vluchteling zodat dit artikel 33 niet op hem van toepassing is.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, aangezien de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond onderzoek besluit tot de weigering van de erkenning van het statuut van vluchteling om reden van gebrek aan betrouwbaarheid van zijn verhaal. Uit de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vloeit voort

dat uit de door verzoeker aangehaalde feiten niet zou blijken dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij onder het eerste middel heeft uiteengezet en meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, nooit tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten. Verzoeker verwijst tevens naar hetgeen hij doorheen de procedure omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door hem aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op de objectieve elementen van het administratief dossier, met name verzoekers eigen verklaringen en heeft op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds gesteld houden de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten geen verband met de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Ook werd de geloofwaardigheid van de door verzoeker opgegeven asielmotieven aangetast door een manifest gebrek aan relevante overtuigingsstukken en door incoherente verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij een oproepingsbrief zou ontvangen hebben samen met zijn onwetendheid omtrent de actuele stand van zijn problemen. Gelet op het voorgaande kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing staat dus geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Er blijkt geen onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER